

Arrest

nr. 234 693 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 4 september 2013 aan bij de administratieve diensten van de stad Geel voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse vrouw die op dezelfde dag vraagt om haar inschrijving in België. Verzoekster legt hierbij een kopie van haar Surinaams paspoort voor met daarin een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 9 januari 2012 tot 1 maart 2012. Op 13 juni 2014 wordt vastgesteld dat verzoekster niet meer verblijft op het opgegeven adres.

1.2. Verzoekster meldt zich op 1 oktober 2019, samen met een Nederlandse man, aan bij de administratieve diensten van de gemeente Lille om zich te laten inschrijven in de gemeente. Zij legt hierbij een Surinaams paspoort voor afgegeven in Suriname op 10 januari 2017 en geldig tot 10 januari 2020, maar zonder inreisstempel of visum.

1.3. Op 13 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster krijgt een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Op 19 december 2019 wordt verzoekster gehoord door een inspecteur van de politie.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 20 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Regio Turnhout op 19.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat ze sinds 2014 in België verblijft. Ze kwam naar België omdat ze hier familieleden heeft. Haar familieleden in België en haar vriend hier zijn de redenen waarom ze zegt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene verklaart dat ze wenst een relatie op te bouwen met haar partner [B.W.] [°...] (Belg), met wie ze verklaart samen te wonen. Het feit dat betrokkene samenwoont met de heer [B.] geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze samenwoning te registreren. Bovendien, het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. In het verleden wenste betrokkene reeds wettelijk samen te wonen met Mevr. [L.G.N.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Deze wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Het gegeven dat betrokkenes dochter [M.F.], die de Surinaamse nationaliteit heeft, zich in België heeft gevestigd, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan ten laste te zijn van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit

ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's dochter kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Verder geeft betrokkene aan dat ze maagklachten heeft. Betrokkene toont echter niet aan dat deze maagklachten haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2019 dat haar betekend werd op 13.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 13.11.2019 werd door de politie van Regio Turnhout aan betrokkene een bevel betekend om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Regio Turnhout aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2019 dat haar betekend werd op 13.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

[...]

Op 13.11.2019 werd door de politie van Regio Turnhout aan betrokkene een bevel betekend om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Regio Turnhout aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart dat haar familieleden in België en haar partner de redenen zijn waarom ze zegt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze maagklachten heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 52, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht,

van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht, van het beginsel 'audi alteram partem', van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] 1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM. artikel 74/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en geen louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake [C.] t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is het UDN-arrest van 12 december 2017 nr 196468 [...]:

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemde el ins. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële

motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

...

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving, bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

Zoals hiervoor reeds uiteengezet betreft het hier een situatie van eerste toelating tot verblijf waar er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

...

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettiggen.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Oner v. the*

Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary" in a democratic society in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar partner met wie zij een procedure gezinshereniging heeft opgestart en met haar dochter, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake [B.B.] t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake [M.] t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 201

4. Concrete toepassing op het bevel.

Eerste onderdeel, Wat betreft de toepassing van 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel.

Een viertal vragen werden gesteld. De antwoorden werden niet letterlijk en selectief neergeschreven. Verzoekster had duidelijk aangegeven dat er een procedure lopende was bij de Gemeente van Lille. Dat haar partner hierover reeds werd ondervraagd door de politie van Turnhout. Dit werd niet genoteerd.

Verzoekster heeft geweigerd het PV te ondertekenen.

De bestreden beslissing stelt echter:

"betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze samenwoning te registreren"

Aan dit motief wordt veel waarde gehecht om te concluderen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De uitoefening van haar recht om te worden gehoord moet vergezeld gaan van bepaalde waarborgen. Deze werden echter niet geëerbiedigd daar in casu:

- De vragen louter formeel waren;*
- De vragen zeer beperkt waren;*
- Haar antwoorden selectief en niet letterlijk werden neergeschreven;*
- Bepaalde zeer belangrijke informatie, zoals de opstart procedure gezinshereniging, werd niet inoverweging genomen.*

Haar hoorrecht werd geschonden.

Als verzoekster correct was gehoord had zij gewezen op de langdurige familiale situatie met haar partner en dochter.

Verzoekster had gewezen op haar vaste relatie met [B.W.R.], rijksregisternummer [...]. Zij had ook gewezen op het feit dat zij zich reeds in oktober 2019 had aangeboden in de Gemeente van Lille met haar partner. Dat zij het gevoel heeft misleid te zijn, minstens niet correct geïnformeerd te zijn. Er werd niet gewezen op hun recht om evengoed een procedure gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1 Vreemdelingenwet op te starten. Er werd tot op heden geen bijlage 19ter noch een attest van immatriculatie afgeleverd ondanks hun talrijke bezoeken aan de Gemeente en afgifte van alle nodige documenten (minstens 10 keer in oktober, november en december).

Verzoekster had gewezen op het feit dat er in november 2019 werd gesteld dat de procedure kon opgestart worden na bezoek van de wijkagent. Op 13 november 2019 om 7u30 stond echter de politie aan de deur om haar te beroven van haar vrijheid. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Diezelfde avond mocht ze beschikken.

Verzoekster had gewezen dat zij zich opnieuw verschillende keren had aangeboden op de gemeente in de periode tussen 13 november en 13 december. Keer op keer werden bijkomende documenten opgevraagd.

Op 9 december 2019 werd haar partner verhoord door inspecteur R SAS. Hij gaf aan een oprechte relatie te hebben met verzoekster en verklaarde daarbij uitdrukkelijk de procedure wettelijke samenwoning te hebben opgestart.

Dat verzoekster ten stelligste de indruk krijgt dat gedaagde onvoldoende werd geïnformeerd door de betrokken politiedienst. Het valt op dat de woonstcontrole in het kader van de inschrijving van de partner van verzoeker werd uitgevoerd door inspecteur R SAS welke eveneens meteen overging tot een onderzoek hulpverlening aan een vreemdeling hetgeen uitmondde in het reeds vermelde verhoor van 9 december 2019.

Verzoekster had gewezen op het feit dat zij op 16/12/2019 werd tegengehouden onderweg naar huis in het bijzijn van haar partner opnieuw door inspecteur P. SAS. Zeer agressief werd verzoekster opnieuw van haar vrijheid beroofd. Tot op heden verblijft ze in het gesloten centrum van Holsbeek.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoekster van mening dat de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht eveneens geschonden werd.

De zorgvuldigheidsplicht legt de verplichting op aan verwerende partij om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing stelt dat er tot op heden geen stappen werden ondernomen om de samenwoning te registreren.

Dit motief stemt niet overeen met de realiteit.

Verzoekster en haar partner hebben zich sinds oktober 2019 verschillende keren aangeboden op de gemeente Lille om hun samenwoning wettelijk te registreren. Verzoekster legt hiervan briefwisseling voor. Meer nog, haar partner werd in het kader van hun voornemen om wettelijk samen te wonen verhoord door de politie van Turnhout op 9/12/2019. Verzoekster heeft dit eveneens verklaard op 19/12/2019.

Overigens is de steller van de verhoorverslag diezelfde als diegene die de samenwoning heeft vastgesteld, het verhoor van 9 december 2019 heeft georganiseerd als diegene die verzoekster heeft opgepakt op 19.12.2019.

Ten overvloede stelt verzoekster vast dat gedaagde niet eens de juiste nationaliteit van de partner van verzoekster heeft vermeld. Immers het gaat niet om een Belgische partner maar om een Nederlandse partner.

Dat er blijkbaar geen enkele moeite werd gedaan zich te informeren bij de Burgerlijke Stand van Lille die wellicht het nodige had kunnen doen om een en ander te bevestigen.

De zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht werden geschonden.

Ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Er werd geen rekening gehouden met haar vaste relatie en met haar dochter die in België verblijft.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel, wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker probeert sinds oktober 2019 een procedure gezinshereniging op te starten met haar partner in Lille en zich daar in te schrijven.”

3.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Er wordt verder ingegaan op verzoeksters verklaringen dat zij sinds 2014 in België is en zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze hier familieleden heeft. Inzake de relatie die verzoekster stelt te hebben met de heer W.B., met wie ze ook samenwoont, merkt verweerder op dat het louter bepalen van een gemeenschappelijke verblijfsplaats nog niet volstaat om een gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Verweerder wijst er ook op dat verzoekster tot op heden geen stappen ondernam om deze samenwoning te registreren. Nog wijst verweerder erop dat verzoekster in het verleden reeds een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan met een Nederlandse vrouw, hetgeen werd geweigerd. Waar verzoekster een (meerderjarige) dochter met de Surinaamse nationaliteit heeft die zich in België heeft gevestigd, stelt verweerder dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van haar dochter. Hij stelt dat de dochter verzoekster regelmatig kan komen bezoeken in Suriname en zij contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De voorliggende verwijderingsmaatregel is volgens verweerder dan ook niet disproportioneel ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven. Ook merkt verweerder op dat het gegeven dat verzoekster gedurende een precair en illegaal verblijf van vijf jaar een privéleven heeft opgebouwd geen gerechtvaardigde verwachting creëert op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Verder houdt verweerder nog rekening met de verklaring van verzoekster dat zij maagklachten heeft, maar hij stelt vast dat niet wordt aangetoond dat deze maagklachten een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen op grond van artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog geduïd dat verzoekster geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Het risico op onderduiken wordt vastgesteld aan de hand van twee van de objectieve criteria zoals deze zijn bepaald in de wet, met name in artikel, 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt allereerst gewezen op het criterium dat de betrokkene na de illegale binnenkomst of tijdens het illegale verblijf geen verblijfsaanvraag indiende. Concreet stelt verweerder vast dat verzoekster aangeeft sinds 2014 in België te verblijven, maar zonder dat blijkt dat zij heeft getracht haar verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren. Nog wordt toepassing gemaakt van het criterium dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder stelt vast dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2019, haar op dezelfde dag betekend. Hij wijst erop dat verzoekster door de politie van Turnhout aan de hand van de Sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om

het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij motiveert dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. In deze situatie *“moet”* verzoekster in beginsel bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen verzetten.

Verzoekster beroept zich op hogere rechtsnormen, zoals deze ook hun weerslag vinden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die volgens haar verhinderden dat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden dan ook verder onderzocht in het licht van deze ingeroepen bepalingen. Verzoekster beroept zich in dit verband ook op een miskennis van het hoorrecht.

3.1.4. De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen een omzetting van de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus in casu ook van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij de betrokken derdelander naar behoren en daadwerkelijk in de mogelijkheid dient te stellen zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. De betrokken vreemdeling moet worden gehoord omtrent de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor verder coöperatief opstellen. Daarnaast verduidelijkt het arrest Boudjlida eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

De Raad wijst er evenwel ook op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96,

Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Er moet dus blijken dat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt verder in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). In casu betwist verweerder niet dat de bestreden beslissing een bezwarende maatregel is waarop de hoorplicht geldt. Een voldoende belang bij de ingeroepen hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur vereist tevens dat verzoekster aannemelijk maakt dat de eventuele miskennis hiervan het beslissingsproces heeft beïnvloed en dat de uitkomst anders had kunnen zijn indien de hoorplicht wel ten volle werd gerespecteerd.

Verzoekster betwist op zich niet dat zij is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, maar geeft aan dat dit niet correct is gebeurd. Zij stelt dat de gestelde vragen louter formeel waren en zeer beperkt. Verzoekster stelt dat haar slechts een viertal vragen zijn gesteld en de antwoorden selectief en niet letterlijk werden neergeschreven. Zij stelt te hebben aangegeven dat zij een procedure lopende heeft bij de gemeente Lille en dit niet werd genoteerd. Zij stelt te hebben geweigerd het verslag van gehoor te ondertekenen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster de dag voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door een inspecteur van de politie. Nu verzoekster het Nederlands machtig is, werd zij gehoord in deze taal. Op geen enkele wijze blijkt dat er zich tijdens dit gehoor concrete problemen hebben voorgedaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, werden haar ook meer dan vier vragen gesteld. Zij heeft telkens concreet geantwoord op de haar gestelde vragen. Verzoekster verklaarde, gevraagd sinds wanneer zij in België verblijft, dat dit sinds 2014 is. Gevraagd naar de reden(en) waarom zij in België is, stelde zij dat dit is omdat zij hier familieleden heeft. Er werd haar vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of zij in België een partner in een duurzame relatie heeft en wie dit dan is, waarop verzoekster de naam gaf van de heer W.B. Gevraagd naar de familieleden in België gaf verzoekster nog de naam van haar dochter F.M. Gevraagd naar haar familie in het thuisland verklaarde verzoekster aldaar nog haar ouders, een tante en nonkels te hebben. Verzoekster werd nog gevraagd naar de redenen dat zij niet terugkeerde naar haar herkomstland of kan terugkeren naar dit land. Hierop stelde verzoekster dat dit is omdat zij hier familieleden en een vriend heeft. Verzoekster werd verder gevraagd of zij in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft gevraagd of dat haar vingerafdrukken reeds zijn genomen in een Europees land. Verzoekster antwoordde telkens ontkennend. Op de vraag of zij een ziekte heeft die haar verhindert om te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst, stelde verzoekster ten slotte dat zij maagklachten heeft.

Op basis van het gehoorverslag van een inspecteur van de politie zoals dit voorhanden is in het administratief dossier en het verloop van het gehoor zoals dit hierin tot uiting komt, kan de Raad niet vaststellen dat het horen niet op correcte wijze is gebeurd. Concrete onregelmatigheden blijken op geen enkele wijze. Verzoekster acht de vragen 'louter formeel' en 'zeer beperkt', maar de gestelde vragen zijn voldoende concreet en peilen wel degelijk naar de verschillende relevante elementen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals de aanwezigheid van gezins- en familieleden in België, gezondheidsproblemen, de redenen van aanwezigheid in België en de redenen die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Verzoekster duidt ook niet concreet waarom de haar gestelde vragen dan volgens haar niet correct of toereikend waren. Er kan worden aangenomen dat verzoekster in antwoord op de haar gestelde vragen alle volgens haar nuttige en dienstige argumenten naar voor heeft kunnen brengen die zich volgens haar in de huidige omstandigheden kunnen verzetten tegen een verwijderingsmaatregel.

Niets wijst er ook op dat verzoeksters verklaringen niet correct of selectief zouden zijn neergeschreven. In zoverre zij stelt dat zij ook heeft gewezen op een lopende procedure bij de gemeente Lille, verwacht verzoekster haar gehoor voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing mogelijk met verklaringen die zij op 24 december 2019, nadat de bestreden beslissing reeds was genomen, nog

aflegde in het gesloten centrum. Hier wees zij inderdaad wel nog op een procedure bij de gemeente Lille en op het feit dat haar was gezegd dat voor de inschrijving de wijkagent nog diende langs te komen. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster reeds dergelijke verklaringen aflegde tijdens het horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Er zijn geen concrete aanwijzingen om te twifelen aan de correctheid van het verslag van horen van 19 december 2019 door een inspecteur van de politie. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij tijdens dit horen niet in de mogelijkheid was om, inzake haar gezins- en familiale relaties in België en de redenen waarom zij momenteel niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, alle volgens haar nuttige en relevante elementen naar voor te brengen. Het komt evident ook aan verzoekster toe om zich in het kader van een horen over haar illegale verblijfssituatie coöperatief op te stellen en zelf alle nuttige en relevante informatie in verband met een mogelijke verwijderingsmaatregel tijdig naar voor te brengen. In zoverre verzoekster achteraf aangeeft dat zij nog bijkomende elementen wenste aan te brengen, betekent dit – gelet op hetgeen voorafgaat – nog niet dat het hoorrecht niet is gerespecteerd. Het gegeven dat verzoekster weigerde het gehoorverslag te ondertekenen, betekent op zich evenmin dat het horen niet correct zou zijn verlopen. Er blijkt niet dat verzoekster weigerde het gehoorverslag te ondertekenen omdat zij van mening was dat haar verklaringen niet correct of niet volledig waren weergegeven of dat zij op dat ogenblik of nadien concrete bezwaren formuleerde met betrekking tot het verloop van het hoorrecht. Concrete onregelmatigheden tijdens het horen worden niet aannemelijk gemaakt.

Een miskennis van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht of als beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’*, noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoekster deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. Er blijkt niet dat verzoeksters situatie dezelfde is als de situatie die voorlag bij het EHRM in de door haar aangehaalde zaak Shakurov tegen Rusland, waar het ging over de uitwijzing of uitlevering van een gevestigde vreemdeling. Verzoekster werd nooit een toelating gegeven voor een verblijf van meer dan drie maanden. Haar verblijf was steeds als precair dan wel illegaal te beschouwen. Het betreft hier duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties (zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105: "*As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court's case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.*").

In een situatie van eerste toelating is er geen inmenging in enig privé- en/of gezins- en familielevens, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal

enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster beroept zich op een gezins- of familieleven in België met haar partner en haar (meerderjarige) dochter.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaring dat zij in België een relatie heeft met de heer W.B. met wie zij ook samenwoont. Verweerder stelt dat verzoekster tot op heden geen stappen heeft ondernomen om de samenwoning te registreren en het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats daarenboven niet volstaat om een gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Nog wijst verweerder erop dat verzoekster in het verleden reeds een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan met een Nederlandse vrouw, maar deze werd geweigerd. Op basis van deze motivering moet worden aangenomen dat verweerder van mening is dat op basis van de hem gekend zijnde gegevens niet of onvoldoende blijkt dat de ingeroepen relatie als gezinsleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband merkt de Raad op dat het EHRM oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanwezigheid in België een eerste maal kenbaar maakte door zich op 4 september 2013 aan te melden bij de administratieve diensten van de stad Geel voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse vrouw. Verzoekster legde hierbij een kopie van haar Surinaams paspoort voor met daarin een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 9 januari 2012 tot 1 maart 2012. Op 13 juni 2014 werd vastgesteld dat verzoekster niet meer verblijft op het opgegeven adres. Op 1 oktober 2019 meldde verzoekster zich, ditmaal samen met een Nederlandse man, opnieuw aan bij de administratieve diensten van de gemeente Lille, dit om zich te laten inschrijven in de gemeente. Zij legt hierbij een Surinaams paspoort voor, afgegeven in Suriname op 10 januari 2017 en geldig tot 10 januari 2020, maar zonder inreisstempel of visum.

In zoverre verzoekster thans voorhoudt dat zij en haar partner zich sinds oktober 2019 meerdere keren aanmeldden bij de gemeente Lille om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen of nog om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, vindt dit als dusdanig nergens steun in de voorliggende stukken. Blijkens de voorliggende stukken verzocht verzoekster enkel om een inschrijving in de gemeente. De betrokken ambtenaar van de Dienst Burgerzaken van de gemeente Lille stelde op 2 oktober 2019 evenwel vast dat verzoekster hiervoor enkel haar paspoort toonde, dat dit paspoort geen visum bevat en dat verzoekster illegaal in het land verblijft. Zij maakte er ook melding van dat verzoekster en de heer W.B. weliswaar aangaven een relatie te hebben elkaar, maar zonder dat zij hiervan dan bewijzen voorlegden.

De door verzoekster voorgelegde mailcorrespondentie tussen de gemeente Lille en de heer W.B. die het door haar aangevoerde moet ondersteunen, handelt verder enkel over de inschrijving van de beweerde partner op het adres in Lille en de vraag van de gemeente tot het voorleggen van enkele bijkomende stukken om zijn inschrijving in orde te maken. Er blijkt dan ook niet dat deze relevant is wat de thans voorliggende beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, blijkt uit de voorliggende stukken daarnaast niet dat haar voorgehouden partner op 9 december 2019 werd uitgenodigd voor een verhoor in het kader van de procedure wettelijke samenwoning. De voorliggende stukken wijzen erop dat dit gehoor kaderde binnen een door de politie gevoerd onderzoek naar hulpverlening aan een vreemdeling in illegaal verblijf. Er blijkt verder niet dat dit verslag van verhoor verweerder gekend was of kon/diende te zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verweerder rekening kon houden met de tijdens dit gehoor afgelegde verklaringen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de heer W.B. verklaarde dat hij begin november 2019 naar de gemeente Lille ging om zichzelf en verzoekster in te schrijven en dat hij op aanraden van een advocaat "*een procedure samen woons!*" is gestart. Nergens blijkt echter dat hij en verzoekster daadwerkelijk ten overstaan van de gemeenteambtenaar hebben aangegeven dat zij wettelijk zouden wensen samen te wonen. Er blijkt ook niet dat het aan de politiediensten toekomt om verzoekster te informeren over mogelijke verblijfs- of andere procedures, zoals zij lijkt voor te houden.

Verzoekster houdt thans voor dat zij het gevoel heeft te zijn misleid, minstens incorrect te zijn geïnformeerd door de gemeente Lille, omdat deze gemeente niet heeft gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Het komt evenwel aan verzoekster toe om zich te bekwamen in de eventuele procedures die zij in dit land wenst op te starten, te meer nu zij aangaf reeds jaren in dit land te verblijven. Er blijkt ook niet dat het een gemeenteambtenaar ten kwade kan worden geduid om een vreemdeling niet te begeleiden naar een procedure die enkel is bedoeld voor personen in een duurzame partnerrelatie, indien voor hem of haar geen concrete aanwijzingen voorliggen die hierop wijzen. In zoverre verzoekster voorhoudt wel degelijk allerhande stukken te hebben voorgelegd op de gemeente, kan zij zulks niet met een begin van bewijs aantonen. Zij verduidelijkt ook niet welke stukken zij dan precies zou hebben voorgelegd. Er blijkt ook niet dat eventuele tekortkomingen van een gemeenteambtenaar steeds zonder meer aan verweerder kunnen worden toegerekend.

Op basis van de gegevens zoals deze voorlagen bij verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat niet of onvoldoende bleek dat er tussen verzoekster en haar voorgehouden Nederlandse partner sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster meldde zich weliswaar aan bij de gemeente Lille om op hetzelfde adres te worden ingeschreven als de voorgehouden Nederlandse partner, maar er blijkt niet dat zij en haar voorgehouden partner hierbij dan ook reeds aangaven een huwelijk te willen aangaan of een verklaring van wettelijke samenwoning te willen afleggen. Verzoekster startte reeds in 2014 een procedure tot wettelijke samenwoning op met een Nederlandse vrouw, zodat deze procedure haar gekend diende te zijn. Er is ook geen sprake van gezamenlijke kinderen.

Er blijkt niet dat verzoekster, ten overstaan van de gemeenteambtenaar of verweerder, te meer nadat haar reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 13 november 2019, concrete gegevens of bewijzen naar voor bracht die konden wijzen op het duurzaam en stabiel karakter van de ingeroepen relatie. In dit eerdere bevel werd ook reeds rekening gehouden met de voorgehouden relatie van verzoekster met de Nederlandse W.B. Verweerder stelde in dit bevel reeds vast dat de samenwoning met deze man verzoekster nog geen recht geeft op verblijf en zij nog geen stappen zette om de samenwoning te registreren. Verzoekster ging niet in beroep tegen dit bevel, waardoor dit definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoekster geeft ook niet aan dat haar situatie op familiaal vlak fundamenteel is gewijzigd sinds dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Rekening houdende met de bij verweerder reeds voorliggende informatie van de gemeente Lille en het gegeven dat verzoekster tijdens het horen daags voor het nemen van de bestreden beslissing ook reeds alle volgens haar dienstige en nuttige elementen naar voor kon brengen maar zij hierbij niet wees op een opgestarte procedure wettelijke samenwoning of een aanvraag tot gezinshereniging, blijkt ook niet dat het verweerder nog toekwam contact op te nemen met de Dienst Burgerzaken van de gemeente Lille. Bovendien blijkt uit een bijkomend door verweerder gevoegd stuk in het kader van de samenhangende zaak met rolnummer 241 774 dat verweerder op 10 december 2019 bij de Dienst Burgerzaken van de gemeente Lille informeerde of verzoekster een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende, waarop op dezelfde dag werd geantwoord dat zij nog geen aanvraag tot wettelijke samenwoning had ingediend.

Nu niet kan worden vastgesteld dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van verweerder om in de bestreden beslissing te oordelen dat een beschermenswaardig gezinsleven met de Nederlandse W.B. niet of onvoldoende blijkt op basis van de op dat ogenblik voorliggende gegevens, blijkt niet dat hij hieromtrent een verdere belangenafweging diende door te voeren. Het gegeven dat de heer W.B. in de bestreden beslissing wordt aangeduid als een Belgische – in plaats van een Nederlandse – onderdaan is ook een duidelijke materiële vergissing, waarvan niet blijkt dat deze op enigerlei wijze de strekking van de genomen beslissing heeft beïnvloed.

In tweede instantie merkt de Raad bovendien op dat, zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, verzoekster geen concrete argumenten naar voor brengt die kunnen maken dat kan worden gesproken over een disproportionele benadeling van de door haar ingeroepen gezinsbelangen. Verzoekster verblijft reeds jaren illegaal in België en werd hier nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. De door verzoekster ingeroepen relatie is dus tot stand gekomen op een ogenblik dat zowel zij als de beweerde partner er zich van bewust dienden te zijn dat de uitbouw van het gezinsleven in België precair was, gelet op haar illegale verblijfssituatie. In deze situatie kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden niet aangetoond. Op geen enkele wijze blijkt dat het door verzoekster ingeroepen gezinsleven enkel op normale en effectieve wijze kan worden beleefd in België. Er blijkt niet dat het ingeroepen gezinsleven niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden beleefd in Nederland of Suriname, vanwaar verzoekster en haar partner afkomstig zijn. Concrete en noemenswaardige hinderpalen hiervoor liggen niet voor. In deze omstandigheden kan in geen geval sprake zijn van een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

In de bestreden beslissing heeft verweerder verder ook rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoeksters (meerderjarige) dochter. Zij heeft de Surinaamse nationaliteit en is verblijfs-gerechtigd in België. Verweerder stelt dat verzoekster niet aantoot ten laste te zijn van haar dochter. Hij stelt dat de dochter verzoekster regelmatig kan komen bezoeken in Suriname en zij contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De voorliggende verwijderingsmaatregel is volgens verweerder dan ook niet disproportioneel ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekster geeft inderdaad niet aan dat er in de relatie tussen haar en haar meerderjarige dochter sprake is van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid opdat deze relatie als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover deze relatie als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, betwist verzoekster niet dat de banden met haar dochter kunnen worden voortgezet door contacten via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de dochter aan Suriname. Zoals verweerder ook correct stelt, creëert het uitbouwen van een privéleven in België tijdens een precair en illegaal verblijf van 5 jaar geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster brengt ook geen concrete argumenten naar voor die haar zouden verhinderen opnieuw een leven op te bouwen in haar land van herkomst of een ander land waar zij kan verblijven. In deze omstandigheden kan geen miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.6. Artikel 12 van het EVRM omvat het recht te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Er moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. EHRM, 12 juli 1976, *X./Duitsland*). Verzoekster geeft niet aan dat zij huwelijksplannen heeft met haar beweerde partner. Er blijkt ook geenszins dat eventuele

huwelijksplannen niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd. De bestreden beslissing verhindert verzoekster niet om te huwen en een gezin te stichten. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

3.1.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen van deze beslissing wel degelijk is nagegaan of er concrete gegevens voorliggen die kunnen wijzen op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst. Verweerder stelt dat verzoekster, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gevraagd naar de reden(en) waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, enkel verklaarde dat dit is omdat haar familieleden in België verblijven. Zij bracht dus geen argumenten naar voor die erop konden wijzen dat zij in haar land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigde te ondergaan. Verweerder motiveert nog dat verzoekster weliswaar verklaarde maagklachten te hebben, maar zij hiermee nog geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij lijdt aan een ziekte die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Verweerder stelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter omdat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst of bestemming en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Verweerder is van mening dat in het voorliggende geval niet blijkt dat er sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarin dwingende humanitaire redenen voorliggen die pleiten tegen de uitwijzing.

Verzoekster maakt niet met concrete, op haar eigen situatie betrokken, argumenten aannemelijk dat zij in haar land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Elke concrete uiteenzetting of begin van bewijs ontbreekt. Noch voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing noch bij haar verzoekschrift legt verzoekster verder actuele medische stukken voor die erop wijzen dat zij actueel concrete gezondheidsproblemen heeft die behandeling en/of opvolging behoeven of die haar verhinderen te reizen. Nergens toont verzoekster bovendien aan dat zij eventuele medische zorgen dan niet kan genieten in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.1.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekster toont niet aan dat deze nationale omzettingsmaatregel niet correct of toereikend is. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster zich nog rechtstreeks kan beroepen op een miskening van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het door verzoekster ingeroepen gezins- en familieleven in België met haar partner en haar (meerderjarige) dochter en met haar gezondheidsproblemen. Er blijkt niet dat hieromtrent geen zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. Er blijkt verder niet dat verzoekster minderjarige kinderen heeft in België.

In de voorliggende omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. Nu niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op de schending van hogere rechtsnormen, toont zij niet aan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, steunt de bestreden beslissing verder niet op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.11. Verzoekster bekritiseert nog de beslissing om haar niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is deze beslissing niet gesteund op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, bepaling die ook is opgeheven.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In de voorliggende zaak stelt verweerder het risico op onderduiken vast aan de hand van twee van de objectieve criteria zoals deze zijn bepaald in de wet, met name in artikel, 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt allereerst gewezen op het criterium dat de betrokkene na de illegale binnenkomst of tijdens het illegale verblijf geen verblijfsaanvraag indiende. Concreet stelt verweerder vast dat verzoekster aangeeft sinds 2014 in België te verblijven, maar zonder dat blijkt dat zij heeft getracht haar verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren. Nog wordt toepassing gemaakt van het criterium dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder stelt vast dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2019, haar op dezelfde dag betekend. Hij wijst erop dat verzoekster door de politie van Turnhout aan de hand van de Sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij motiveert dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing.

Gelet op de voormelde motivering waarbij aan de hand van twee van de door de wetgever bepaalde criteria en op basis van de concrete omstandigheden van de voorliggende zaak een risico op onderduiken wordt vastgesteld, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt als zou op nagenoeg automatische wijze zijn beslist tot een risico op onderduiken of tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Verzoekster wijst er verder andermaal op dat zij sinds oktober 2019 een procedure gezinshereniging tracht op te starten bij de gemeente Lille en zich daar tracht in te schrijven. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing een duidelijke intentie kenbaar maakte tot het indienen van een welbepaalde procedure tot gezinshereniging. Wel trachtte zij zich op een adres in Lille in te schrijven, net als haar beweerde partner. Hiermee toont zij nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze een risico op onderduiken heeft vastgesteld. Er moet worden benadrukt dat dit risico op onderduiken werd vastgesteld op basis van de door de wetgever voorziene objectieve criteria en pertinente vaststellingen in dit verband. Verzoekster betwist de vaststellingen niet dat zij sinds haar precaire dan wel illegale verblijf in België sinds 2014, en dit tot het nemen van de bestreden beslissing, geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en dat zij reeds duidelijk heeft gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden. In het licht van deze vaststellingen acht de Raad het in de voorliggende situatie niet kennelijk onredelijk een risico op onderduiken vast te stellen.

Een miskennis van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.1.12. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat haar familiale en persoonlijke situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Rekening houdende met wat voorafgaat, maakt verzoekster ook niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.13. In zoverre verzoekster nog de schending aanvoert van de formele of de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 52 van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat deze wetsbepaling is opgeheven.

3.1.14. Verzoekster beroept zich nog op een miskennis van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Zij licht evenwel niet toe hoe verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen dan heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.1.15. In zoverre verzoekster op de terechtzitting ten slotte nog allerhande stukken voorlegt, moet erop worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de verschillende stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij pas voor het eerst op de terechtzitting naar voor brengt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd om de bestreden beslissing nietig te horen verklaren (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

3.1.16. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel, specifiek gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel.

Verzoekster verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

Het motief is niet afdoende.

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoekster effectief en ernstig zou gehoord geweest zijn had zij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die zij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, en die hier voor herhaald aanzien.

Wanneer zij gehoord geweest zou zijn had dit tot een ander besluit kunnen leiden.

Tweede onderdeel.

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat onder meer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoekster verwijst naar en herhaalt wat zij met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht gesteld heeft in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.”

3.2.2. In een eerste onderdeel van het middel beperkt verzoekster er zich in wezen toe te verwijzen naar hetgeen zij reeds heeft aangevoerd in haar eerste middel. De Raad kan dan ook volstaan met een

verwijzing naar de bespreking van het eerste middel. In zoverre verzoekster nog benadrukt dat ook wat de terugleidingsbeslissing betreft het hoorrecht niet zou zijn gerespecteerd, wordt andermaal opgemerkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat zij tijdens het horen niet in de mogelijkheid was om alle volgens haar nuttige en dienstige elementen naar voor te brengen die relevant konden zijn voor een (gedwongen) verwijderingsmaatregel.

3.2.3. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”* Zoals verzoekster stelt, betreft Titel IIIquater de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat geen enkele overweging met betrekking tot deze artikelen in de beslissing tot terugleiding naar de grens is opgenomen en het voorbehoud dus niet is onderzocht. Specifiek wijst verzoekster op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM.

Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt evenwel op duidelijke wijze een motivering en onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers gemotiveerd in het licht van het door verzoekster ingeroepen gezins- en familieleven met haar partner en (meerderjarige) dochter en haar verklaarde maagklachten en geduid waarom deze elementen in de actuele omstandigheden een verwijdering naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het gegeven dat deze motivering is opgenomen in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, en niet wordt herhaald in de hierop volgende beslissing tot terugleiding naar de grens, doet geen afbreuk aan de gedane concrete toetsing of het ingeroepen gezins- en familieleven en de ingeroepen gezondheids-toestand een verwijdering naar het land van herkomst in de actuele omstandigheden in de weg staan. Verweerder oordeelde dat dit niet het geval is. Voor het overige geeft verzoekster ook niet aan dat enig aspect ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

Verzoekster beperkt zich verder ook hier tot een verwijzing naar haar uiteenzetting van het eerste middel. Hierop werd reeds ingegaan. Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op een onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS